

Publicerad 2010-02-28 23:00 av astranova

När ungdomen försvann

det fanns en man som var där,
som såg
hur allting i henne förändrades

färgen i ögonen djupnade
allt det vita vittrade iväg

det revs itu
blandades in i löven
längs vägen
drogs med av luftvirvlar
befann sig plötsligt långt
långt hemifrån

det vita som droppade
följde med henne
sköljdes ner i avloppet
återkom aldrig

men han, han klängde sig kvar
likt tapetrester
likt ett betongblock
runt hennes anklar

och efteråt stod hon där, ofta
tänkte hon att jorden
måtte brista snart

hon tänkte att snart,
snart
måste oket lyfta

snart måste han låta henne gå

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren astranova med Poeter.se id #161 innehar upphovsrätten